

Onuncu Söz’de haşır

Ahmet Bey: “Onuncu Söz’ün On Birinci Hakikatında belirtilen; insanın, mahlûkâtın tarz-ı tesbîhât ve ibâdetine müdâhalesi ne demektir?”

Bilindiği gibi Onuncu Söz, Haşr’e dâirdir. Haşır; yediden yetmiş, kadın-erkek, beyaz-siyah, mü’min-kâfir ayırt etmeksizin bütün insanları çok yakından, tâ can damarından ilgilendiren bir Ebediyet bâdiresidir. En çetin hesap, en girift sorgulama, en ince muhâsebe, en âdil muhâkeme oradadır! Günahkârlar için rahmetten yana tercih kullanan şefaat-i Resûl (asm) oradadır! Allah’ın adâleti, hâkimiyeti, mağfireti ve merhameti orada kâmilten tecellî edecek; Peygamber Efendimiz’in (asm) şefaatiâ€“inşallah—orada vâki olacak; insanların ebediyet yolculuklarına nerede devam edecekleriâ€“dünyevî amellerine göre—orada belli olacaktır.

Bu insan ne talihsizdir ki, böyle bir çetin muhâkemenin vukûuna inanıp inanmamayı sadece “tartışmakla” bir ömür tüketiyor! Oysa aslında Kur’ân’a ve Kur’ân Peygamberine (asm) îtimatsızlığın faturasını çok ağır ödüyor! Çünkü yarın, haşır hakikatına başını vurunca her şey geçmiş oluyor. Halbûki Kur’ân ne kadar açık bir habercidir! Resûlullah (asm) ne kadar net bir uyarıcı ve müjdecidir!

Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretleri, Haşrin vukûunu iki kere iki dört eder derecede ispat ettiği ve Mahkeme-i Kübrâ için On İki basamaklı burhan gösterdiği Onuncu Söz’ü, yalnızca bir tek âyetin tefsîri olarak kaleme alır. Âyet, Rûm Sûresi 50. âyetidir ve meâli şudur: “Şimdi bak Allah’ın rahmet eserlerine. Yeryüzünü ölümünün ardından nasıl diriltiyor? Bunu yapan, elbette ölüleri de öylece diriltecektir!” âyeti, ehl-i aklı, ehl-i fikri, ehl-i tefekkürü, ehl-i şuuru düşünmeye ve akıl yürütmeye dâvet ediyor. Her kışta ölen yeryüzü canlılarının, her baharda nasıl diriltildiğini ısrarla nazara veren Kur’ân âyeti, bunu yapan Kudret için insanları diriltmenin hiç de zor olmayacağını, insanların dirilmeye daha lâayk bulduklarını kaydediyor.

Fakat görüyoruz ki, en çok akıllarına güvenen felsefeciler de dâhil ulemâ, ekseriyetle bu konuda akıl yürütmekten kaçınmışlar; haşrin bir nakil meselesi olduğu, aklın bu yolda yürüyemeyeceği ve sadece îmân etmekle iktifâ edilmesi gerektiği kanaatini izhar etmişlerdir.¹ Oysa Kur’ân, “Allah, ölüleri nasıl diriltiyor; rahmet eserlerine bir bakınız!”² âyetiyle, akıldan, öldükten sonraki dirilişi “anlamayı” istiyor. Demek, “bu

bir nakil meselesidir” diyerek “taklidî îmâna” râzı olmak, Kur’ân’ın akıldan ve kalpten istediği şeyi anlamamak demektir! Sırtını ilk çağ Hıristiyan felsefesine dayayarak, maddenin ezeli olup olmadığı, Allah’ın cüz’iyâtı bilip bilmediği, Allah’a sıfat izâfe etmenin câiz olup olmadığı gibi, kahir ekseriyeti hiç ilgilendirmeyen nazari meseleleri tartışanların; “Haşir” gibi herkesi çok yakından alâkadar eden ehemmiyetli bir meseleyi nakle havâle ederek yetinmeleri ve haşrin vukûunu “akıl” gündemine almamaları ne kadar garip değil mi?

İşte Risâle-i Nûr, bin yıllık bir boşluğu doldurarak, Onuncu Söz’le Kur’ân’ın bu âyetine cevap vermekte; Öldükten Sonra Dirilmek, Haşir ve Mahkeme-i Kübrâ konularında Kur’ân’ın işâret ettiği veçhile, aklın ve kalbin de kavraması gereken ipuçları, deliller, burhanlar ve hakikatlar olduğunu dünyaya îlan ve ispat etmektedir. Onuncu Söz; On İki Sûret ve On İki Hakikat ile dünyadan kabre, kabirden dirilişe, dirilişten Haşir Meydanına ve Mahkeme-i Kübrâ’ya, oradan da Cennet ve Cehenneme giden yolları akıl, mantık, idrâk ve şuur sahiplerine çok net biçimde ispat etmektedir.

Bu ispattan sonra, Haşir Müellifi der ki: “Eğer, haşrin gelmesini, gelecek baharın gelmesi gibi, kat’î bir sûrette anlamak istersen; haşre dâir ‘Onuncu Söz’ ile ‘Yirmi Dokuzuncu Söz’e dikkat ile bak; gör! Eğer baharın gelmesi gibi inanmaz isen, gel parmağını gözüme sok!”³

Onuncu Söz’ün On Birinci hakikatı, “İnsaniyet bâb”ı ve “Hak” isminin cilvesidir. Her ismin ism-i azamlık mertebesine mazhar bir ahsen-i takvimde yaratılan, yer ile gökler ve dağların yüklenmekten çekindiği Emânet-i Kübrâyı uhdesine alan, yeryüzündeki bütün bitkiler ve hayvanların düzen ve tanzimleri hakkında söz sahibi olan ve onların tesbîhat tarzlarına ve ibâdetlerine müdâhale eden, meleklere tercih edilerek hilâfet rütbesini giyen insana, saadet-i ebediyenin verilmemesinin hiçbir şekilde kâbil ve mümkün olmadığını⁴ ispat ediyor. Burada geçen müdâhale ile; insanın, hilâfet rütbesi gereği, sâir mahlûkât üzerindeki tasarruf yetkisi vurgulanmıştır. Yani ekseriyetle insan nereye isterse, bitkiyi ve hayvanı oraya taşıyabilmekte; netice itibariyle bitki hayvan da orada sergisini açmakta, orada zikrine devam etmektedir.

Dipnotlar:

- 1- Sözler, s. 89
- 2- Rûm Sûresi, 30/50
- 3- Sözler, s. 106
- 4- Sözler, s. 83, 84